

[Svend Erik Hovmand]

nelle energikilder, og at det naturligvis specielt vil kunne foregå i de mindre bysamfund og landsbyerne. Men vi har samtidig føjet til, at disse utraditionelle energikilder ikke vil være tilstrækkelige ud fra et overordnet energipolitisk synspunkt.

Jeg vil gerne medgive hr. Westh det, som også hr. Niels Andersen fra det konservative folkeparti er inde på, nemlig at den omstændighed, at der sker en vis udbygning af de mindre bysamfund, ikke i sig selv forudsætter, at den offentlige service skal udbygges i et væsentligt omfang. Vi kan selvsagt ikke have en svømmehal, et hovedbibliotek, eller hvad det nu måtte være, i enhver landsby. Det må være sådan, som ikke mindst hr. Niels Andersen understregede det, at der er tale om et valg for de mennesker, der vælger at bosætte sig i de mindre og overskuelige enheder, foretrækker de omgivelser, som de her vil være omgivet af, fremfor nærheden til den offentlige service, de store bykoncentrationer har.

Jeg beklager ligesom hr. Niels Andersen, der direkte henviste til en undersøgelse i Århus amt, det manglende engagement i befolkningens deltagelse i offentlighedsfasen. Jeg er enig i, at det er beklageligt, men jeg tror også, vi alle sammen kan være enige om, at handlinger som dem, vi har været vidne til, ikke fremmer befolkningens engagement. Hvis det er sådan, at man, som jeg tror mange oplever det, igennem en meget lang periode i byråd, i amtsråd og i lokalbefolkningen gennem møde efter møde, gennem offentlige udstillinger, gennem studiekredse osv. når frem til et resultat og dette resultats hovedidé – og dér vender jeg mig direkte til ministerens seneste indlæg – fejles af bordet, så har man ingen motivation for en anden gang at gå ind i et sådant arbejde.

Jeg er enig med hr. Dræbye fra det radikale venstre i, at det er vigtigt at understøtte ønskerne om en mere decentral erhvervsudvikling. Jeg er enig i, at det er vigtigt, at man ikke generelt, som hr. Dræbye udtrykte det, bruger hensynet til energi og trafik til at slå de folk i hovedet med, der ønsker en lokal udvikling. Jeg tror, det omtrent var, hvad hr. Dræbye sagde, og jeg er meget enig i den holdning, der ligger bag den udtalelse.

Jeg skal ikke fordybe mig i hr. Waldorffs forskning i centralisering, i spørgsmålet om, hvem der er centraliseringens bagmænd, men

kun udtrykke min tilfredshed med, at vi har samme synspunkt på den dagsorden, som er fremsat.

Endelig skal jeg sige til miljøministerens seneste indlæg, at det er vigtigt for mig at understrege, at det, der ud fra det demokratiske synspunkt er det væsentlige i denne sag, som jeg nævnte før, er, at man har bedt befolkningen om at bruge en stor del af dens fritid til at engagere sig i, hvordan man planlægger fornuftigt lokalt. Man har brugt i tusindvis af timer af travle kommunalfolks og amtsrådsmedlemmers tid på at løse samme opgave. Det har man gjort i fuld overensstemmelse med den intention, der lå i den planlovgivning, som er vedtaget af et stort flertal i dette ting. Det er på denne baggrund, at det forekommer meget uheldigt, at man nu ikke vil respektere dette krav om en decentral udvikling, som har været rejst som et folkekrav, tror jeg roligt jeg kan sige uden at sige det for stærkt, i regionplandebatten landet over.

Jeg har gjort mig den ulejlighed at forespørge de enkelte amter om, hvordan de planer, man nu er nået frem til, og som miljøministeren om føje tid vil stifte nærmere bekendtskab med, er i overensstemmelse med den målsætning, som landsplanredegørelsen lægger op, og om, hvordan landsplanredegørelsen opfattes af de eksperter, der sidder rundt omkring i amtsrådene. Det viser sig da med al ønskelig tydelighed, at der er adskillige områder af landet, hvor man har ønsket en mere decentral udvikling, at sikre en udvikling i en lang række mindre bysamfund og landsbysamfund, som ikke på forhånd vil kunne siges at ligge inden for de restriktive rammer, landsplanredegørelsen er udtryk for. Tværtimod.

Jeg synes, det er uhyre farligt for folkestyrets troværdighed, hvis dette eksperiment, hvor man for første gang i lovgivningen direkte forlanger, at befolkningen skal inddrages i beslutningsprocessen, kikser, eller hvis det mislykkes, fordi man nu ovenfra kommer og siger: vi skal nok bestemme, hvad der er godt for jer.

Jeg vil gerne slutte med at understrege, som mange andre har gjort det, at dette ikke er et spørgsmål om landsbyromantik. Nej, det er først og fremmest ønsket om at sikre en bosætningsmulighed i mindre, overskuelige enheder med alle de menneskelige værdi-